

Берег — високий, як ніч перемоги. В походах
купелі річки цієї чекав ти як жнив.
Тиша по вінця стоїть у віках і народах.
Ти ж повернувся. І тишу, як жбан, спорожнив.

Чуєш тепло? — це Вітчизни пробуджений подих.
Трави розсунь! — хай зігріється, хто не дожив.
Води розсунь! Не руками — губами: на водах
відблиски ранніх ракет і свячених ножів.

Ліс нахилився до ватри... Зникає... Та ось він —
ніби травневий, — а вже повернуло на осінь,
в сосни густі повернуло... між них і твоя.

Відблиски юності сині на гіллі сосновім.
Те, що здавалося пам'яттю, тишею, словом, —
лиш течія. Лиш любові й віків течія.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.